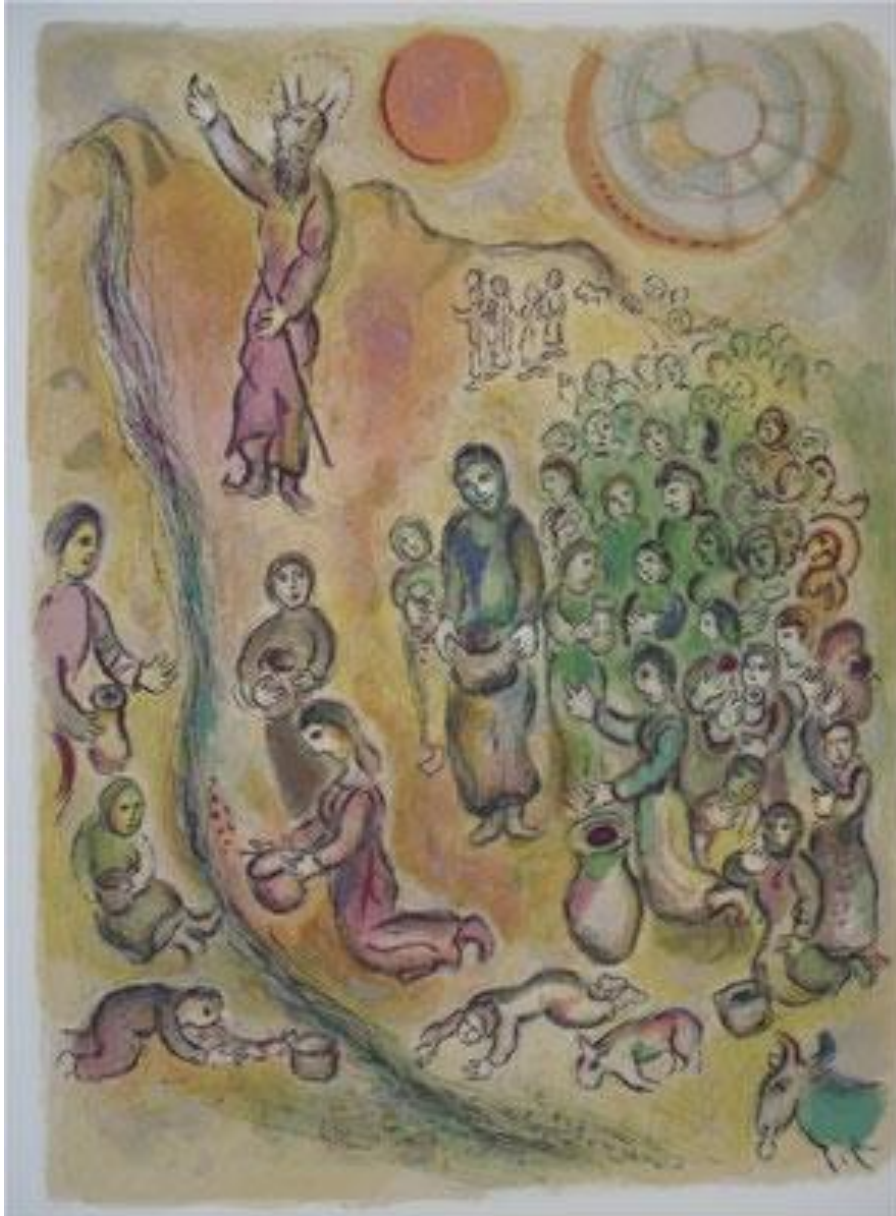

Zomerviering zondag 19 juli 2020

Motto: Een goed verhaal

Voorganger: Ingeborg Hendriks

Inleiding

Welkom allemaal bij deze zomerviering. Ik wil jullie graag het verhaal vertellen van Mirjam: de zus van Mozes. Ook zij was erbij toen Mozes met zijn volk door de woestijn trok. Maryam Mildenberg, actief binnen de Soefi Beweging in Nederland, gaf haar een stem.

'Kom mee naar de ronde kamer waar geen begin is en geen eind.
Waar geen muren zijn en geen plafond is.
Kom en zie de hoge lucht die met ons is.
Kom zit bij mij, voel de aarde die ons draagt.
Ik zing in alle talen zonder woorden
en met mijn dochters ben ik samen zonder tijd.
Zie mij aan: ik ben het holle riet waardoorheen Shekina haar adem blaast.
Stevig geworteld in de aarde.
Mirjam ben ik. Mirjam Shalomith: zij die de geur van vrede kent.
Kom en ruik het water van de berg.
Na drie en dertig maal honderd jaren al ik spreken:
Luister naar de onderkant van het verhaal,
waarvan Mozes de bekende woorden schreef.'

Lied [Gij wacht op ons](#)

*Gij wacht op ons
totdat wij open gaan voor U
Wij wachten op Uw woord
dat ons ontvankelijk maakt
stem ons af op Uw stem
op Uw stilte*

Verhaal en toelichting

Mooi vind ik het dat verhaalpersonages in de verbeelding echt tot leven kunnen komen. Zelfs meer nabij dan de mensen met wie je dagelijks contact hebt. Maryam Mildenberg laat Mirjam rechtstreeks tot ons spreken en maakt ons daarmee deelgenoot van een oud Bijbelverhaal. Door dit nieuwe perspectief heeft het verhaal mij ineens meer te zeggen. Mirjam neemt me mee op trektocht door de woestijn. Ze geeft mij het gevoel dat ik deel ben van het verhaal. Dat ik een schakel ben in de keten die alle generaties met elkaar verbindt. Dat Shekina -de vrouwelijke aanwezigheid van God die Mirjam vindt in de stilte- ook spreekt tot mij. Shekina, die haar adem blaast door het holle riet dat Mirjam is als zij zich openstelt. Shekina, in de 'ronde kamer' altijd hoorbaar en voelbaar als de waaiende wind. Prachtige beelden vind ik dat. Beelden die ik sinds het lezen bij mij draag en die voor mij een hernieuwde betekenis hebben gegeven aan God en mijn relatie tot deze onzichtbare aanwezigheid.

Graag laat ik Mirjam weer aan het woord.

‘Ik was de huisvrouw van dit kamp. Ik laat het water stromen en nodig je uit in de ronde kamer die geen muren heeft. Kom in de ronde kamer en hoor het water.

Ik was nog steeds niet zeker van het doel: gingen we weg van hier of gingen we naar het land dat ons beloofd was, of was het doel abstracter? Was het doel dat wij onze levenswijze moesten veranderen? Moesten we weer gaan leven als vrije en verantwoordelijke mensen?

Ik wist het niet en liet het los, ik zag de blauwe en groene beelden van het ons beloofde land en ik wist heel zeker dat we zouden trekken met heel velen, mannen, vrouwen, kinderen, beesten den dat dat veel voorbereiding vergt en dat we met ons plan al zover waren, dat we niet meer terug konden. Het was alsof onze blik voortdurend al op het oosten gericht was, en onze ziel was ons vooruitgegaan. Shekinah trok ons als het ware naar het doel. Dat helder was en toch open bleef.’

(...)

‘Ik was al een oude vrouw toen wij vertrokken. Er zijn gedurende de reis zoveel kinderen geboren, Baroech Shekinah, er gingen zoveel kinderen mee, zij groeiden op met de vanzelfsprekendheid van wonen in tenten, waarvan het doek wappert in de wind en waarop de regen tikt in een veilig veelbelovend ritme. Ze leerden trekken van plek naar plek, of langere tijd ergens zijn in de wildernis. Ze leerden eten en drinken verzamelen, genoeg voor één dag en morgen voor zichzelf laten zorgen. In vol vertrouwen. Zij zouden het ons beloofde land binnengaan en de waarden voorleven.

Het was vaak erg zwaar, heet en droog. Hoe minder vertrouwen we voelden, hoe zwaarder het was. De angst voor tekort aan water en voedsel, die onzekerheid woog velen zwaar.

Ik ben de onzekerheid gaan waarderen. Nee, ik moet het anders zeggen: onzekerheid speelt niet meer zolang ik blij kan zijn met de zekerheid van alleen hier en nu. Onzekerheid betreft de toekomst, morgen, volgend jaar. We hoeven ons daar niet in te verdiepen. Veel tegenslag was er, en alleen van wie de hartenwens behouden bleef, in vol vertrouwen, die hielden vol. Hoewel het leven als nomade zwaar is, maakt het het weten van het universele gemakkelijker. Nomaden zijn niet gebonden door een territorium. Hun wereld is grenzeloos. Nomaden kunnen niet bestaan in de wereld die jullie hier en nu hebben geschapen. De vrijheid van nomaden echter kunnen we altijd en overal ervaren. We slechten de muren van zekerheid en vinden grote

veiligheid in overlaten en vertrouwen.

Gezamenlijk leven als stam was misschien zo gek nog niet. Is misschien zo gek nog niet. Toen we vertrokken waren we onze afkomst bijna vergeten.

Mozes besloot om in kleinere groepen te trekken en ons te groeperen volgens de stammen. Dat was een wijs besluit.'

(...)

'Ik weet dat in de eeuwen na ons verhaal onze nakomelingen weer zijn verdreven uit het ons beloofde land en weer en weer. Men spreekt van vervolgingen, van diaspora.

Anderen spreken over ons volk als 'zwerfers'. Ik ervaar dat als een erenaam.

Laten we worden wie we zijn, hoe we zijn en onze verantwoordelijkheid nemen en anderen tot voorbeeld dienen.

De tien waarden volgend in vrijheid en in vreugde.

Laten we in de ronde kamer zijn, die geen muren heeft en die vrijheid is.'

Muziek: [Silence](#)

Gedicht

Over God en over stilte kun je alleen spreken in beelden. Het verhaal van Mirjam laat mij de stilte voelen. Dat doet ook het volgende gedicht van Bo Baden.

Toen de stilte binnenkwam

Ik hoorde stilte binnenkomen op een onbewaakt moment

Verroerde me niet, het ademen nauwelijks hoorbaar

De stilte nam plaats in een stoel tegenover me

en zweeg

Ik wist niet goed wat te zeggen en besloot me te spiegelen aan haar

Zo zaten we woordloos gedachteloos

En alles werd gezegd.

Bo Baden

Slotwens

Laten we naar de plek gaan waar het stil genoeg is om te horen.
Waar we ons verbonden weten met het hier en nu,
voelbaar in onze hartenklop
en in het zachte ritme van onze adem.

Wij zijn niet alleen.

Wij zijn een schakel in de keten die alle mensen met elkaar verbindt.

In ons resoneert het hele universum.

Als we niet bang zijn voor de leegte,
kunnen we de volheid ervaren
van wat IS en ZAL ZIJN.

Als we niet bang zijn voor verlies,
kunnen we voluit aanwezig zijn
en tot zegen zijn voor elkaar.

Dat is wat ik ons toewens.

Lied: Om zegen

*Lichtende. Wees hier aanwezig.
Die ooit het licht geroepen hebt
Doe lichten nu jouw aangezicht.
Wees een vlam hier in ons midden.
Zegen ons met jouw licht.*

*Sprekende. Wees hier aanwezig.
Die mensen ten leven hebt gesproken
Doe klinken opnieuw jouw levend woord.
Wees stilte hier in ons.
Zegen ons met jouw woord.*

*Enige. Wees hier aanwezig.
Die ons leidde weg uit angstland.
Doe jouw verbond van trouw gestand.
Wees voor ons 'Die-er-zal-zijn'.
Zegen ons met jouw naam*

*Liefde. Wees hier aanwezig.
Die ons leerde wat leven is.*

*Doe open onze harde harten.
Wees honger, dorst en hartstocht, nu.
Zegen ons voor elkaar.*

Noot voor mensen die benieuwd zijn naar het hele verhaal van Mirjam:
De fragmenten die ik in deze viering heb gebruikt zijn afkomstig uit het boek: 'De
scheppende mens in het onderwijs. Een vakantieboek over wereldvrede voor
hersenen en hart', Uitgeverij Agiel, 2005: een boek waarin essays, verhalen en
gedichten verweven zijn tot een wonderlijk geheel.

We houden onze collecte ook tijdens de zomervieringen via deze manier.
Je mag een bedrag storten op onze rekening NL22TRIO0784796378 tnv
Stichting Ekklesia Tilburg onder vermelding van;

Reguliere collecte: Ekklesia Tilburg

Je kunt je gift ook overmaken middels het scannen van de QRcode in de
GIVT-app. Wellicht gemakkelijk voor jou en zeker voor de penningmeester.

